

В личаках в'язових,
У свитині драній,
Несу чорні брови
Я своїй коханій.

Та й ті брови чорні
Позлиняли к тому...
Може, не пригорне
Миля вже сірому?

Насміється дуже,
Дорікати стане:
«Шукай, — скаже, —
друже,
Де в іншої шани!»

А хіба по волі
Це я так зостався?
На чужому полі
З лихом пострічався.

Малось заробити
Та її забрати,
Довелось ж літо
Ціле проконати.

Трохи не загинув,
Ледве це чвалаю;
Що то дома стріну?
Сумно, як згадаю!

